

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił W. W. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione 28 lat i 20 dni stażu sumarycznego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uznał wnioskodawcy następujących okresów zatrudnienia: od 8 marca 1979 r. do 30 kwietnia 1993 r. w Państwowym Ośrodku (...) w Ł. , ponieważ świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 17 maja 2001 r. zostało wystawione przez organ nieuprawniony tj. przez Zakład (...) przy (...) Urzędzie Wojewódzkim w Ł. - Archiwum Zakładowe w S. , które nie jest następcą prawnym (...) w Ł. i przechowuje jedynie akta zlikwidowanego zakładu , okresu od 2 maja 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) zakładzie pracy (...), ponieważ w wystawionym w dniu 31 stycznia 2000 r. świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach prywatny pracodawca powołał się na przepisy resortowe , a winien powołać się wyłącznie na w/w rozporządzenie , gdyż nie powstał w wyniku przekształcenia lub restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego , w którym obowiązywały przepisy resortowe.

/decyzja k.99-100 plik II akt ZUS/

W dniu 24 listopada 2015 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie sporządzone przez pełnomocnika W. W.. W treści odwołania wskazano, że W. W. wykonywał prace w warunkach szczególnych w następujących zakładach pracy:

- od dnia 8 marca 1979 r. do dnia 30 września 1993 r. w Państwowym Ośrodku (...) w Ł. – na stanowisku mechanika samochodowego , gdzie stale pracując w kanale zajmował się m.in. naprawą resorów , sprzęgieł , zawieszek , a także zdarzało mu się wykonywać prace lakiernicze.

- od dnia 3 maja 1993 r. do 31 stycznia 2000 r. w zakładzie prywatnym „ N. i Transport Z. R. w Ł. – na stanowisku mechanika samochodowego – lakiernika samochodowego , gdzie wnioskodawca zajmował się naprawą skrzyń biegów , resorów , a istotną częścią prac były prace polegające na lakierowaniu kabin oraz skrzyń ładunkowych.

Pełnomocnik W. W. zaznaczył ponadto , że ubezpieczonemu za w/w okresy zostały wystawione stosowne świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W. W. wykonując powierzone mu obowiązki pracownicze był stale narażony na działanie szkodliwych dla zdrowia czynników , a fakt , że część obowiązków wnioskodawca wykonywał poza kanałem (jakkolwiek związanych z określonym ciągiem technologicznym) nie może pozbawiać go prawa do wcześniejszej emerytury. Pełnomocnik W. W. , w związku z faktem , że ubezpieczony legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym ponad 15 lat , wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury.

/odwołanie k.2-2 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie, która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 21 grudnia 2015 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.13-13 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. W. urodził się (...), w dniu 17 czerwca 2015 r. złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek k.1-8 plik II akt ZUS/

W. W. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/bezsporne/

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował 28 lat i 20 dni ogólnego stażu pracy.

/bezsporne/

W okresie od 8 marca 1979 r. do 30 kwietnia 1993 r. W. W. zatrudniony był w Państwowym Ośrodku (...) w Ł..

/świadcstwo pracy k.27 plik II akt ZUS/

W dniu 17 maja 2001 roku Archiwum Zakładowe w S. wystawiło ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych w okresie od 8 marca 1979 roku do 30 kwietnia 1993 roku. W treści świadectwa wskazano, że W. W. we wskazanym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych na stanowisku mechanika samochodowego wymienionym w wykazie A, dziale XIV pozycji 16 punkcie 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach.

/świadcstwo pracy k.29 plik II akt ZUS/

W w/w zakładzie pracy znajdowały się 4 kanały remontowe, a zatrudnionych było 10 – 12 mechaników. Zakład pracy nie zajmował się naprawą silników, gdyż te po wymontowaniu były przewożone do R. lub S..

/zeznania F. G. min.00:05:28 – 00:22:06, M. M. min.00:28:50 – 00:40:11, E. M. min.00:40:45 – 00:47:43 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

W w/w okresie obowiązki pracownicze ubezpieczonego sprowadzały się do naprawy samochodów marki K., J., S., Ż. oraz N.. W. W. zajmował się naprawą skrzyń biegów, hamulców, sprzęgieł oraz zawiesznień. Z uwagi na specyfikę powyższych napraw mogły być one wykonane jedynie na kanale remontowym.

/zeznania świadków : F. G. min.00:05:28 – 00:22:06, M. M. min.00:28:50 – 00:40:11, E. M. min.00:40:45 – 00:47:43 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

W. W. zajmował się także naprawą pomp oraz gaźników, a czynności tych dokonywał poza kanałem remontowym.

/zeznania świadków : F. G. min.00:05:28 – 00:22:06, M. M. min.00:28:50 – 00:40:11 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

Oprócz wykonywania w/w obowiązków, wnioskodawca zajmował się także lakierowaniem oraz konserwacją części samochodowych, a czynności tych dokonywał poza kanałem remontowym (przy użyciu podnośnika).

/zeznania świadka M. M. protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

Praca w kanale remontowym zajmowała wnioskodawcy niemal 100% czasu pracy.

/zeznania świadków : F. G. min.00:05:28 – 00:22:06 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

Wnioskodawca wykonywał obowiązki pracownicze w kanale remontowym przez 80-90 % czasu pracy.

/zeznania świadków M. M. min.00:28:50 – 00:40:11, E. M. min.00:40:45 – 00:47:43 oraz wnioskodawcy min.00:47:49 – min.00:53:26 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

W okresie od 2 maja 1993 r. do 31 stycznia 2000 r. W. W. zatrudniony był w firmie (...) z siedzibą w Ł..

/świadcstwo pracy k.31 plik II akt ZUS/

Podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy wnioskodawca zajmował się naprawą mostów oraz skrzyń biegów , a napraw tych dokonywał w kanale remontowym (w zakładzie zajmującym miejsce po dawnych zakładach (...) znajdowały się 4 kanały remontowe) jak i poza nim (przy pomocy przesuwnego dźwigu). Do obowiązków pracowniczych wnioskodawcy należała także konserwacja oraz lakierowanie samochodów.

/zeznania świadka M. M. min.00:28:50 – 00:40:11 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

W firmie (...) wnioskodawca zajmował się także czyszczeniem podwozi (za pomocą drucianej szczotki) , ich konserwacją , a czynności tych dokonywał w kanale remontowym . Do zadań powierzonych wnioskodawcy należało także lakierowanie kabin samochodów.

/zeznania świadka S. L. min.00:22:06 – 00:28:50 oraz zeznania wnioskodawcy min. min.00:47:49 – min.00:53:26 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

W w/w zakładzie pracy wnioskodawca zajmował się zarówno czynnościami lakierniczymi jak i blacharskimi.

/zeznania wnioskodawcy min. min.00:47:49 – min.00:53:26 protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2016 r./

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań ubezpieczonego oraz zeznań świadków: F. G. , M. M. , E. M. oraz S. L.. Wskazać należy, że zgromadzone dokumenty, zeznania ubezpieczonego oraz zeznania świadków nie budzą wątpliwości w zakresie faktu, że ubezpieczony wykonywał prace przy naprawie pojazdów mechanicznych, a znaczna ich część odbywała się w kanale remontowym. Nie ulega również wątpliwości, że część obowiązków pracowniczych ubezpieczonego sprowadzała się do lakierowania czy też konserwacji pojazdów. Oczywistym jest, że prace wykonywane w kanale remontowym przy naprawie pojazdów mechanicznych jak i prace przy lakierowaniu ręcznym lub natryskowym – nie zhermetyzowanym zaliczane są do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, to jednak w świetle zgromadzonego materiału nie sposób stwierdzić, by ubezpieczony wykonywał obowiązki pracownicze w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Co istotne zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że wnioskodawca oprócz dokonywania napraw w kanale , oraz lakierowania i konserwacji zajmował się także naprawami poza kanałem , gdyż wymagała tego specyfika naprawy (poza kanałem wnioskodawca naprawiał pompy oraz gaźniki). W odniesieniu zaś do kwestii długości czasu pracy jaki wnioskodawca danego dnia pracy spędzał w kanale remontowym wskazać należy ,że zarówno sam wnioskodawca jak i świadkowie (oprócz świadka F. G.)wskazywali ,że było to 80-90% czasu pracy. Co prawda świadek F. G. stwierdził ,że wnioskodawca pracował w kanale remontowym przez niemal 100% czasu pracy , ale takie twierdzenia są niewiarygodne zważywszy na dalszą część zeznań wskazanego świadka , w których stwierdził ,że naprawa pomp czy też gaźników odbywała się poza kanałem.

Złożone zaś przez ubezpieczonego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydane przez Archiwum Z. (co do zatrudnienia w okresie od 8 marca 1979 r. do 30 kwietnia 1993 r.)nie ma waloru dowodowego, bowiem instytucja przechowująca akta nie ma uprawnień do wydawania takich świadectw.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z treści przepisu art.32 ww. ustawy wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W wykazie tym do pracy w szczególnych warunkach zostały zaliczone prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych (Dział XIV punkt 16) oraz prace przy lakierowaniu ręcznym lub natryskowym – nie zhermetyzowanym (Dział XIV punkt 17).

Prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ustawy emerytalnej ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera

się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie zaś do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199).

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003).

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy okresy pracy ubezpieczonego w Państwowym Ośrodku (...) w Ł. od 8 marca 1979 r. do 30 kwietnia 1993 r. oraz w firmie (...) z siedzibą w Ł. od 2 maja 1993 r. do 31 stycznia 2000 r. były okresami pracy w warunkach szczególnych.

Wskazać należy, że dla oceny, czy ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach ma znaczenie rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających

na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Takie stanowisko wielokrotnie zajmował także Sąd Najwyższy (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 roku, sygn. akt I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z dnia 6 grudnia 2007 roku, sygn. akt III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 4 października 2007 roku, sygn. akt I UK 111/07; z dnia 19 września 2007 roku, sygn. akt III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 14 września 2007 roku, sygn. akt III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325).

Ponadto, tutejszy Sąd podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 września 2013 r. (sygn. akt I UK 72/13) zgodnie, z którym na okres zatrudnienia w warunkach szczególnych wykonywanego w pełnym wymiarze czasu pracy mogą składać się prace wymienione pod kilkoma pozycjami działu XIV wykazu A (stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), jeżeli obowiązki pracownicze ubezpieczonego obejmowały czynności różnych rodzajów według klasyfikacji przyjętej w tym wykazie.

Nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony w rozpatrywanych okresach zajmował się naprawą pojazdów mechanicznych w kanale remontowym, a ponadto zajmował się lakierowaniem pojazdów. Niemniej jednak, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób przyjąć, aby ubezpieczony prace zaliczane do prac wykonywanych w warunkach szczególnych wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony oprócz obowiązków mechanika wykonywanych w kanale remontowym, a także czynności związanych z lakierowaniem zajmował się także innymi typowymi dla mechanika naprawami poza kanałem remontowym. Naprawy wykonywane przez ubezpieczonego poza kanałem remontowym obejmowały naprawę takich elementów samochodowych jak gaźniki czy też pompy i zajmowały mu na tyle istotną część czasu pracy, że nie można ich kwalifikować jako czynności okazjonalnych czy też sporadycznych.

Reasumując, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków do przyznania prawa do emerytury określonych w art.184 ust.1 ww. ustawy.

Wprawdzie ubezpieczony skończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, wykazał staż pracy na dzień 1 stycznia 1999 roku ponad 25 lat, jednak nie wykazał, że do 1 stycznia 1999 roku pracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonego.